

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Σινασσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἶξ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ἄδρὸν ἀδρά χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἄδροκαμωμένος, ὁ ἰδ. : Ἄδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου : Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ.

Ἄδρὸν ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπὴ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἄδρὰ σταγὼν βροχῆς : Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πού τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρο-λυκώνω.

Ἄδρὸν κατὰποθείς, ὃ μὴ καταβροχθισθείς : Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρομος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς : Ἄδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ἄδρὸν ἐχὼν τρίχωμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν. : Ἀδρομάλλικο ἀρνὶ - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄδρόμηλο Κρήτ.

Ἰσως ἐκ τοῦ ἔδρρο- θέμ. τοῦ οὐσ. ἔδρρο καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἄδρανεμί.

1) Ἄδρὸν ἐκ τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλῆς τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ἄδρὸν ἐχὼν τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῶς : Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ἄδρὸν ἐχὼν ἀδρόν, χονδρὸν πρόσωπον : Ἄδρὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν ποῦ κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν ποῦ δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρόπετσος.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα : Ἀδροπετσιάζω τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆς γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ἄδρὸν ἐχὼν τραχεῖαν ἐπιδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδρὰ καὶ τοῦ ρ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως : Ἐγὼ συντηχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦ εἶντα ἀδροπολοοῦσαι, γυρεύεις καφκᾶν ; (καβγᾶν). Πβ. ἄδρσοσυτυχαίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωγος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ἄδρὸν ἐχὼν ἀδράς ῥᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν : Σταφύλιν ἀδρόρρωγον. Ἀντίθ. ψιντρορόρρωγος. 2) Ἄδρὸν ἐχὼν μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας. Πβ. ἄδρὸβύζα.

άδρὸς ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. Σίλατ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἄρδὸς Καππ. (Σίλατ.) ἄγρὸς Κύπρ. ἄδρὲ Τσακων. ἀτδὲ Τσακων. ἀτδὲρ Τσακων. ἄδρὲς Δ.Κρήτ. ἄδρὺς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄδρὺς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρὸς. Τὸ ἄδρὺς καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἄ. : Ταύρισαν τ' ἀδρὰ τὰ μαχαίρε (ἐτραύνω).

ἐν τὰ μεγάλα μαχαίρια) Φάρασ. Ἄδρὸ χτέν' (κτένιον μὲ
μεγάλους ὀδόντας) Σινασσ. Ἀτῶ δουλεία ὄρι (μεγάλη ἐργα-
σία δὲν εἶναι) Τσακων. Ἀτῶ γενία (μεγάλη γενεά) αὐτόθ.

3) Μεστός, γεμῆτος, ἐπὶ καρπῶν καὶ δὴ δημητρια-
κὸν Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Κῶς Νάξ. κ. ἄ.: Σιτάριν
ἀδρὸν Κύπρ. Ἄδρὸ γέν'μα Σινασσ. Ἀδρῶ φασόλια Νάξ.
Πβ. ἄδρ ο κ ο ὕ κ κ ι. β) Χονδρός, εὐμεγέθης Θράκ.
(κομοτ.) Καππ. (Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κύπρ. Νάξ.
(Αἰτῶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἐροῖπεν ἀδρὸν
χαλάζιν Κύπρ. || Ἄσμ.

Κι ἀρχίζει νὰ τήνε φιλῇ καὶ πέφτει ἀδρὸν χαλάζι
ἀπύρανθ.

Θεέ μου, βρέξι, χιόνισι, τ' ἀδρὸν χαλάζι ρίξι
Αἰτωλ.

Κι ἀφέντης μας καμάρουνι πῶς νὰ καβαλλικέψη,
γιατ' ἦταν σέλλα του χρυσῆ, τοῦ θαλιβάρ' τ' ἀσήμι,
κὶ τὰ σκαλονπατήματα ἀδρὸν μαργαριτάρι

Θράκ.

Νὰ κάνου τοῦ σιφάνι σου ἀδρὸν μαργαριτάρι

Κομοτ. γ) Παχύς, εὐτραφής, ἐπὶ ζώων Καππ. (Σίλατ.
Σινασσ. Φάρασ.) 4) Λιταρός Πόντ. (Ἄμισ.) 5)
Νωπὸς Πόντ. (Ἄμισ.) 6) Τραχύς, σκληρὸς τὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπὶ πραγμάτων Λαρδαν. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.
Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κῶς Μακεδ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Ἀδρὸν ὄργο - πανί (ὄργο = νῆμα) Κρήτ. Ἀδρῶ
μαλλιά Αἰτωλ. Σαρεκκλ. Ἡ χέρα μου ἀπὸ τὸν ἀσβέστη εἶναι
ἀδρῶ Κῶς Φύλλα ἀδρῶ αὐτόθ. Ἀδρῶ ἀμύδαλα Σκόπ.
Πῶς γί'ν'κι ἀδρὸν τοῦ πρόσουπό τ' αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κι παίρνου τοῦ δρουμί δρουμί, τ' ἀδρὸν τοῦ μουνουπάτι

Αἰν. 7) Δριμύς, ὀξύς Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Λευκ. Πελοπν.
Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ.) κ. ἄ.: Κρασί ἀδρὸν Ζαγορ. κ. ἄ.
Τ' ὀξὶδ' πολλὰ ἀδρὸν ἐν Τραπ. || Παροιμ. Τ' ἀδρὸν ξίδι
τ' ἀντζειό του χαλάει (ἐπὶ ὀργίλου βλάπτοντος ἑαυτὸν)
Πελοπν. β) Μεταφ. ὀργίλος, δύσκολος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
1,582. 8) Ταγγός, ἐπὶ βουτύρου, τυροῦ, ἐλαίου κττ.
Θεσσ. (Ζαγορ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ.)

δροόσιςτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδρόσ'τος Εὐβ. (Αἰδηψ.)
ἀνιδρόσ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δροόσιςτος <δρο-
σίςω.

1) Ὁ μὴ δροσιζόμενος ἢ ὁ μὴ δροσισθεὶς σύνηθ.:
Εἶναι τὸ λαρύγγι του ἀδρόσιστο Σίφν. κ. ἄ. || Φρ. Ἀγλύκαν-
τος κὶ ἀδρόσιτος! (ἀρὰ) Λεξ. Βλαστ. 490 Καποχειλισμένοι
κὶ ἀδρόσιτος! (ἀρὰ) Βιθυν. Ἀρὲ ἀδρόσ'στε! (ἀρὰ) Αἰδηψ.
|| Ἄσμ.

Κ' ἔμεινε ἀδρόσιση ἡ καρδιά κὶ ὁ νοῦς χωρὶς φτερά

ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 38. β) Δυστυχής, ταλαιπωρη-
μένος Νάξ. κ. ἄ.: Ἀνθρωπος ἀδρόσιτος Νάξ. 2) Ὁ
μὴ γενναιοδωρός, ὁ φιλάργυρος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς
τὸν μὴ δροσιζοντα) Νάξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνθρώπους
ἀδρόσ'γους.

δροσοβόλητος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 29.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δροσοβόλητος
<δροσοβόλω.

Ὁ μὴ δροσισθεὶς, ἀδρόσιτος: Ποίημ.

Καὶ θυὸ μικρὸς κὶ ἀβύζωτες χλωρὰ βοτάνια κόβουν,
χλωρὰ κὶ ἀδροσοβόλητα, τὰ σιγήθη νὰ γυτέφουν.

δροσος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀνέδρουςους
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. δροσος. Ὅτι ἡ λ.
παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεταγν. ἀδρ ο σ ί α.

1) Ὁ μὴ δροσερός, ὑπόξηρος ἐνθ' ἀν.: Βασιλικὸς
δροσος Τριφυλ. Πεπόνι - φροῦτο δροσο αὐτόθ. || Φρ.
Ἀνέδρουςους νὰ εἶσι! (νὰ καίεσαι καὶ νὰ μὴ δροσιζεσαι
εἰς τὸν ἄλλον κόσμον! Ἀρὰ) Αἰτωλ. 2) Μεταφ. ἄχαρις,
στερούμενος χάριτος, ἐπὶ ἀνθρώπου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἀνέδρουςους οὐλότιλα αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους. Παντρέυ'κὶ
κὶ πῆρι ἀνέδρους' ᾤναϊκα.

δροσυντυχαίνω ἀμαρτ. ἀδροσυντυχάν-νω Κύπρ.
—Δλιτέρτ. Τζυπρ. Τραούδ. 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ ρ. συντυχαίνω.

1) Ὁμιλῶ μὲ φωνὴν ἡχηράν, μεγαλοφώνως Κύπρ.:
Μὲν ἀδροσυντυχάν-νης, γιατί ξυπνᾷ τὸ μωρὸν ποῦ τδοιμάται.

2) Ὁμιλῶ ἐν ὀργῇ, αὐστηρῶς, ἐπιβλητικῶς ἐνθ' ἀν.:
Ἀδρὸσύντυδέ του τῶαί λ-λίον Κύπρ. Ἀν μὲ θωρῆς τῶ ἀδρο-
συντυχάν-νω σου, ἔχω τὸν καμὸν μου αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἐν ἀδρὸσύντυδεν ποτ-τὲ πλασμάτου 'ς τὴν ζωὴν της

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀγριοσυντυχαίνω.

δροσυντυχιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀδροσυντυχιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸσύντυχος.

Αὐθάδης καὶ τολμηρὰ ὁμιλία: Πόθ-θεν τὲς ἐκουβάλη-
σες τοῦτες τὲς ἀδροσυντυχιὰς σήμ-μερα;

δροσύντυχος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδροσυντυχαίνω.

1) Ὁ ὁμιλῶν ἡχηρῶς, μεγαλοφώνως: Ἀνθρωπος ἀδρο-
σύντυχος. 2) Ὁ ὁμιλῶν ἐν ὀργῇ, αὐστηρῶς.

δρότοπος ὁ, Νάξ. (Σαγκρ.) ἀδρότοπος Νάξ. (Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. τόπος.

Τόπος τραχύς ἐνθ' ἀν.: Ἀδρότοπος εἶναι τὸ ἡσκοιώθηκα
νὰ πάω Βόθρ.

δρότριχος ἐπίθ. Κρήτ. ἀδρότριχος Νάξ. (Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. τρίχα.

Ὁ ἔχων τρίχωμα ἀδρὸν ἐνθ' ἀν.: Ἀδρότριχος ἀνθρω-
πος Κρήτ. Δὲν τὸν εἶδες εἶδα ἀδρότριχος εἶναι! Σαγκρ.
Πβ. ἀδρομάλλης.

***δρόφωνα** ἐπίρρ. ἀτῶφωνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀδρόφωνος. Πβ. ἀδρὸσύν-
τυχος.

Μὲ ἀδρὰν φωνήν, μεγαλοφώνως: Ἀτῶφωνα ἐφωνιάε
(ἐφώναξε).

δρόφαρο τό, Πάρ. (Παροικ.) ἀργόφαρο Νάξ. (Κο-
ρων.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. ψάρι.

Μέγας ἰχθύς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μικροῦ μεγέθους,
οἷον τὴν μαρίδα κττ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνῶ ἐβάλαμε τόσους βόλους,
λίγα μόνο ἀργόφαρα ἐπιάσαμε, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μικρὰ Πάρ.
Εἶναι σὰν ἀδρόφαρο (ἔχει τραχὺ δέρμα) Παροικ.

